

LIV

A Fenoll li va faltar temps per trucar als seus companys del cos, ja que donades les circumstàncies urgia moure's amb certa celeritat. Les primeres ordres seues —ara se n'adonaven tots que no tenien davant un caporal qualsevol— anaren encaminades a controlar els mafiosos, ja que el viatge que tenien projectat cap a Holanda podia deixar-los sense proves per acusar-los formalment, almenys, de delictes de tràfic d'estupefaents i contra la salut pública. El segon motiu era la sospita que albirava per la implicació directa del Gianni, del Blai i del seu cercle en l'assassinat de Martí, aspecte que encara haurien de demostrar. De cap de les maneres havia de sortir el camió del poble. Fenoll, però, va advertir els seus col·legues de la perillositat dels sospitosos, i que ben segurament anirien armats.

Mentre Fenoll eixia de bòlit per unir-se al seu equip policial, la resta van acordar pegar un mosset i fer un recés, que ja tenien el florí quadrat d'haver estat tanta hora asseguts. I això que les cadires no eren excessivament incòmodes. Després rellegirien de bell nou el contingut d'aquella “Conxorxa de Perdurables” i els correus electrònics de Martí, per si encara s'hi podien endur alguna sorpresa, perquè la garbera d'emocions que anaven trobant a cada pas els tenia amb l'ai al cor.

Mentre rosegaven els entrepans que hui els semblaven cigrons ramons, que hui se'ls antoixaven dessustanciats, no feien més que pegar voltes al cabet. A més, cada vegada eren més conscients del perill en què estaven immersos, de tan prop com havien tingut un traïdor com Blai, a qui ara obertament començaven a odiar. I se'ls multiplicaven les ganes d'acabar amb aquell malson. Ràbia continguda, maror de fons.

Redell, qui m'està fent pessigolles tan suaument a l'orella? Vull obrir els ulls, però no em deixen. Me'ls han embenat amb un mocador de seda, potser? Vull moure els braços, però me'ls subjecten. I com ho fan tan tendrament, m'hi deixe dur. I fer.

Com un colom, algú em rumba al voltant de l'oïda, xiuxiueja, em diu coses que, en la meua somnolència, no m'atrevisc a repetir-vos-les. No sé si somnie que em lleven la roba o és que el meu desig m'ho fa creure. I em besen, em xuclen els llavis, el coll, les aixelles. S'hi tornen a detenir a cau d'orella. I crec, o vull, oir la confidència que més desitge llavors: “Folla'm”. I no sé com. “Clava-me'l ben endins”. I no sé a qui.

De sobte, un cert enrenou ambiental em posa davant dels narius aquella dolçor certament salada. Aquella tebior que m'humiteja la punteta llengua. Aquella tendror que s'endureix. Aquella successió de carn tensa i flonja. Tensa d'excitació, flonja de plaer relaxat.

Mentre, més avall, la meua safanòria, cada vegada més erta, nota com s'enfonsa en un altre túnel humit i càlid. A lentes passes, ara juga a entrar —*tat* per ací!—, ara es queda sense aixopluc. I torna a casa —*tat* per allà!—.

A glops, aquella bacora tendral, m'inunda la gola. M'ho bec. I em llepe de gust.

De sobte, em deixen orfe de mare i de mare... I enceten de bell nou el ritual.

Una altra veu gens desconeguda m'incita: “Folla'm”. I no sé on. “Clava-me'l fins a la soca”. I només vull obeir. Cegament. “Vull notar-te ben endins. Com te n'isques, et cape”. Sort que he intuït que no hi havia intenció de complir la paraula dita.

Bese, em besen, em dessuquen per baix. I torna el regust salat, ara a terra d'interior. M'ofegue de plaer. Mossegue i m'acaronen. Xuclen i m'inunden. Clave i m'abdueixen.

M'escórrec i se m'escorren.

Em desperte. Òbric els ulls. M'havia quedat com un tronc: quin paperet. Mentre, Carme i Lúcia continuen cara al bloc del Martí, amb l'ordinador i la pantalla. No està Laia.

Estan contentes:

—Vinga, alça't, perdurable! —famosa parauleta!

—Redell quins homes dóna la terra! —i fan com si passassen de mi.

Em note incòmode amb la pantaloneta: *ma* que té collons, posar-me el de davant, darrere! Un detall sense importància.

LVI

Per què m'ha cridat el sergent Dalmàs precisament ara? Quina casualitat, no? Ara que el tenim en el punt de mira, va i se'ns mostra com un dels suboficials amb millors resultats, o almenys amb els més espectaculars, de tota la contornada. A veure si és convincent, especialment pel que fa a les fonts amb què compta. No m'acabe de creure que sàpia amb tanta certesa el lloc, dia i hora en què enxamparem enviscats els mafiosos traficants.

Un sergent d'allò més convincent m'ha saludat amb una marcialitat ben aparent, quan he aplegat a la caserna. Xe, com si jo fos un superior seu. Més que manar, m'informa; més que dirigir, em demana consell. Aquell canvi d'actitud envers mi m'ha cridat bastant l'atenció. Sé que m'està preparant el terreny perquè em confie, perquè me'l crega. Sintèticament m'explica les dades que, segons ell, li acaben de passar els seus informants: a les onze d'aquesta nit, el camió amb la càrrega de cocaïna surt del moll 4 del magatzem de Transports Intereuropeus SA. S'ha quedat un poc parat quan he insistit en les fonts i si eren de fiar. Supose que s'ho esperava, ja que, sense perdre el parar decidit, m'ha assegurat que la delació és de total confiança. Res m'ha respost dels suposats informants, i jo no he volgut insistir.

Sense aturar-se, ha prosseguit comentant-me que ha demanat reforços a la comandància, ja que se suposava que els delinqüents quasi segur que anirien armats. I que en una hora arribarien. Teníem un parell d'hores per organitzar l'assalt i tallar tots els accessos i sortides a la zona. El que no sabia ell és que aqueixos reforços estaven fent temps a Gandia, ja que eren els qui jo havia avisat feia una estona.

Hem sopat frugalment, i hem estat pendents de la ràdio i de les telefonades. El comandant Gómez, que encapçala l'operació m'ha telefonat al mòbil. He hagut d'alçar-me

dissimulant que es tractava de mon pare, fins que li n'he pogut explicar els detalls sense ningú que m'escoltés. Ha dubtat de la informació de Dalmàs, per si es tractava d'una altra martingala per entretenir-nos, així que ha decidit que, a més dels efectius que acudiran al magatzem, n'hi haurà uns altres cobrint-nos les espatles, amb missió de vigilància a les principals eixides del poble, per si se'n fuig algun altre vehicle pesant de cap altre indret.

Torne a la cantina. Veig un Dalmàs satisfet. No sé si espera alguna medalla. Després del cafenet, tot el personal comença la rutina de preparar-se: les armilles antibales, els corretjams, els carregadors, l'armament net i en condicions, les màscares antigàs. Alguns fumen, d'altres roseguen xiclets nerviosament.

Quan apleguen els reforços de Gandia, els esperem en formació. Ens posem a les ordres del comandant, que ens informa que els punts de vigilància estesos al voltant del magatzem informen de lleugers moviments a les entrades i eixides.

21:00 hores. Tres automòbils particulars han aplegat fa una estona i han entrat.

22:00 hores. Llums encesos, sorolls de càrrega i descàrrega.

22:15 hores. En aplegar un esportiu alçant polseguera han reconegut el Gianni, mudat per a l'ocasió.

22:30 hores. Ix la corrua de vehicles policials cap a l'objectiu, sense llums d'emergència ni sirenes. A fosques, esperem a l'Alteró de Remigi.

22:45 hores. El comandant Gómez dona l'ordre d'assalt. Per tots els flancs, a peu, comencen a caminar, els agents en guàrdia i en silenci avancen. Els cotxes i furgons avancen darrere, costera avall, amb els motors i llums apagats. Una vegada tots els efectius s'hi han desplegat en cercle, a uns vint metres de l'edifici es detenen i esperen l'ordre.

Llums, sirenes i la veu potent del comandant que parla per la megafonia.

—Atenció: els parla el comandant Gómez, de la comandància de la Guàrdia Civil.

Surten mans enlaire i no els passarà res!

L'escàs enrenou de l'interior del magatzem cessa, encara que apaguen els llums de dins. Algú entropessa: soroll de llandes i barres de ferro per terra. Se sent una maledicció.

—No oferisquen resistència, pel bé de tots!